

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **A. M. A.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-1079/ZA-ZA04-K03-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 5. 2017, č. j. 32 Az 14/2016 - 58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 5. 2017, č. j. 32 Az 14/2016 - 58, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-1079/ZA-ZA04-K03-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-1079/ZA-ZA04-K03-2015, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Soud vycházel z obsahu spisového materiálu, z něhož vyplynulo, že žalobce je osobou bez státní příslušnosti, vyznává sunnitský směr islámu. Od svého narození až do roku 2015 žil v Libanonu, odkud vycestoval ze strachu z hnutí Hizballáh. Zmiňovaná organizace se o něj začala zajímat poté, co byl při návštěvě své matky v Sýrii na několik dní zadržen a mučen tamějším režimem.

[3] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným v tom směru, že azylový příběh žalobce nesvědčí pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Uvedl, že před svým návratem ze Sýrie neměl žalobce s Hizballáhem žádné potíže. Ačkoliv je stoupencem sunnitského směru islámu, bydlel a studoval v bejrútské čtvrti, v níž dle jeho tvrzení žijí převážně šiité a je ovládána šiitským hnutím Hizballáh. Jeho problémy začaly až po návratu ze Sýrie, kde měl být zadržen a mučen syrským režimem (později uváděl, že se jednalo o členy Hizballáhu). Nicméně ani následné obtíže žalobce nepovažoval soud za natolik závažné, aby odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Tvrzení o obavách z pronásledování členy Hizballáhu považoval soud za značně nadsazená. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jej členové Hizballáhu v Libanonu kontaktovali až s jistým časovým odstupem od návratu ze Sýrie, přičemž mu sdělili, že si s ním chtějí jen promluvit. Krajský soud zdůraznil, že žalobce byl negativnímu jednání vystaven pouze na území Sýrie. Ve státu svého trvalého pobytu, tj. Libanonu, se s žádným násilím, vyhrožováním ani obdobným jednáním nesetkal. Nic navíc nenasvědčuje tomu, že by hnutí Hizballáh o žalobcejevilo nějaký zvláštní zájem.

[4] Krajský soud dále ve shodě s žalovaným vyhodnotil, že pro udělení azylu nesvědčí ani dlouhodobě nepříznivá situace palestinského obyvatelstva žijícího v Libanonu. Nadto žalobce sám uvedl, že jeho rodina se řadí ke střední třídě, nežila v uprchlickém táboře, jak je u palestinských uprchlíků běžné, a žalobci bylo umožněno studovat vysokou školu a hrát fotbal.

[5] K tvrzení žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je založeno toliko na domněnkách žalovaného, krajský soud uvedl, že totéž platí pro obavy žalobce, které jsou prezentovány pouze na úrovni domněnek. Žalobce po celou dobu správního řízení nepodal spolehlivé vysvětlení toho, proč se o něj členové Hizballáhu zajímali. Tvrzení, že se mohlo jednat o pronásledování na základě prisuzovaného politického přesvědčení doplněného důvodem náboženským, potažmo národnostním, žalobce poprvé uvedl až v žalobě.

[6] Soud rovněž zdůraznil, že žalobce po celou dobu správního řízení uváděl, že se chtěl dostat do Evropy, přál si mít lepší budoucnost, pracovat ve svém oboru a hrát fotbal. Touha po lepším životě je přitom lidsky pochopitelná, nicméně není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[7] Pochybení krajský soud neshledal ani v tom, že žalovaný neopatřil překlad žalobcem předložených materiálů, neboť je vyhodnotil jako podklady osvědčující toliko totožnost a status žalobce, nikoliv jako podklady prokazující jeho pronásledování. Tento postup považoval soud za souladný jak se zákonem, tak s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[8] Za správné, zákonné a náležitě podložené soud považoval i závěry žalovaného ohledně nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný dle jeho názoru opatřil k situaci v Libanonu důvěryhodné, vyvážené a aktuální informace a ani z výpovědi žalobce nevyplývá, že by byl na území Libanonu vystaven negativnímu jednání ze strany státních či nestátních subjektů.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž předně namítl jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Vyjádřil přesvědčení, že krajský soud vůbec nereagoval na některé jeho žalobní námitky. V žalobě proti napadenému rozhodnutí stěžovatel uváděl, že žalovaný nepodložil své úvahy informacemi o zemi původu, respektive tyto informace se vůbec nepromítly do konkrétního hodnocení situace stěžovatele. Krajský soud na tuto námitku reagoval zcela nedostatečným způsobem, neboť toliko konstatoval, že žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu považuje za přiměřeně aktuální, objektivní a transparentní. Krajský soud tedy nejenže se s argumentací stěžovatele nevypořádal, ale svůj rozsudek nadto zatížil totožnou vadou jako žalovaný, neboť se žádná z jeho úvah neopírá o spisový materiál. Za nepřezkoumatelné považuje stěžovatel i závěry krajského soudu, že stěžovatel zjevně neměl problémy se státními orgány, ačkoliv Hizballáh je uskupením zastoupeným ve vládě, s vlastními ozbrojenými složkami a efektivně kontroluje některé části území. Obdobné vady vykazuje i hodnocení žalobní námitky ohledně nutnosti hodnotit rizika hrozící stěžovateli prospektivně, jakož i námitky ohledně tvrzené a prokázané diskriminace palestinských uprchlíků na území Libanonu. Na povinnost porovnání tvrzení stěžovatele s informacemi o zemi původu nelze rezignovat jen s poukazem na marginální rozpory ve výpovědích stěžovatele, nebo že stěžovatel neznal či specificky nepojmenoval důvody, pro něž byl pronásledován.

[10] Dále stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného vykazuje zásadní nedostatky, přičemž pokud jej krajský soud aproboval, je třeba i jeho rozsudek považovat za nezákonný. Stěžovatel opětovně zdůraznil, že jeho příběh nebyl žalovaným vůbec zasazen do kontextu obstaraných informačních zdrojů. Ze zprávy OAMP *Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu* lze vyčíst, že palestínští uprchlíci čelí v Libanonu diskriminaci, chudobě, sociálnímu vyloučení, stávají se obětními beránky a jsou stigmatizováni libanonským obyvatelstvem. Obdobné závěry vyplývají ze zprávy organizace BADIL z listopadu 2015. Ve zprávě ČTK mapující politické strany v Libanonu se podává, že Hizballáh má zastoupení ve vládě a jedná se o militantní islámské hnutí ovládající část Libanonu, které se v roce 2013 zapojilo do války v Sýrii na straně provládních sil. Zpráva International Crisis Group ze dne 20. 7. 2015 potvrzuje, že se Hizballáh oficiálně angažuje v konfliktu v Sýrii. Hovoří také o zvýšené kontrole Hizballáhem jím ovládaných čtvrtí v Bejrútu. Zpráva hovoří o pronásledování sunnitů a

jejich následné radikalizaci. V neposlední řadě poukazuje též na neschopnost libanonské armády chránit sunnitské občany před útoky syrského režimu.

[11] Ze zpráv o situaci v Libanonu tedy dle mínění stěžovatele jednoznačně vyplývá, že jakožto sunnita a palestinský uprchlík s rodinnými vazbami na Sýrii bude vystaven pronásledování či hrozbě závažné újmy poté, co se již dostal v důsledku svého zatčení v Sýrii do hledáčku Hizballáhu. Opačné závěry žalovaného a krajského soudu jsou ničím nepodložené.

[12] Stěžovatel dále trvá na tom, že pokud žalovaný nezajistil překlad jím předložených dokumentů, jedná se o vadu řízení. Tyto podklady potvrzují podstatnou část příběhu stěžovatele a tudíž je nelze jako celek odmítnout.

[13] V neposlední řadě stěžovatel namítl, že právní posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se míjí s obsahem právních předpisů a judikatury správních soudů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 139/2014 – 38, řízení ve věcech mezinárodní ochrany se vyznačuje prospektivním rozhodováním, spočívajícím v tom, že se posuzuje riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu. Pokud tedy žalovaný i krajský soud dovodili, že stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje proto, že se mu v minulosti na území Libanonu nic zásadního nestalo (a k mučení došlo na území Sýrie zřejmě někým úplně jiným než Hizballáhem), jsou tyto závěry zcela v rozporu se zákonem a zjištěným stavem věci.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož existují odůvodněné obavy, že bude pronásledován z důvodu náboženského vyznání či příslušnosti k určité sociální skupině. Je palestinským uprchlíkem a sunnitou, což jsou skupiny, které jsou v Libanonu pronásledovány či minimálně diskriminovány. Matka stěžovatele je Syřanka a poslední návštěva v Sýrii vedla k jeho nezákonnému zadržení a mučení Hizballáhem nebo jeho spojenci. Všechny tyto okolnosti nasvědčují tomu, že jeho obava z pronásledování je odůvodněná. Pokud by však nebyla shledána spojitost mezi azylově relevantními důvody a hrozícím pronásledováním, pak je stěžovatel přesvědčen, že mu minimálně hrozí riziko vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[15] Na závěr se stěžovatel vyjádřil rovněž k důvodům přijatelnosti kasační stížnosti, již spatřuje v tom, že krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít za následek dopad do jeho hmotněprávního postavení. Konkrétně krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a dopustil se hrubého pochybení při výkladu práva.

III. Vyjádření žalovaného

[16] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že trvá na správnosti svého rozhodnutí, neboť se řádně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelem v průběhu správního řízení. Žalovaný je dále přesvědčen, že ani jeho rozhodnutí, ani rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud se k žalobním námitkám vyjádřil dostatečně a nelze mu vytýkat, že se v některých bodech pouze ztotožnil

s argumentací žalovaného. Takový postup je zcela v souladu se závěry vyplývajícími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36. Za důvodnou nepovažuje žalovaný ani námitku, že azylový příběh stěžovatele nebyl zasazen do kontextu obstaraných zpráv, či námitku nezákonnosti napadeného rozsudku pro chybné posouzení naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

[17] Závěrem žalovaný dodal, že kasační stížnost dle jeho mínění nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji nelze hodnotit jako přijatelnou.

[18] Na vyjádření žalovaného dále reagoval stěžovatel replikou, v níž však neuvedl žádné nové skutečnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[20] Stěžovatel za důvod zakládající přijatelnost jeho kasační stížnosti označil mimo jiné pochybení krajského soudu (nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, chybné právní posouzení věci), které zasáhlo do jeho hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že o takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, nebo pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti (obdobně již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[21] V posuzované věci nicméně dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výtky stěžovatele, ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku jsou opodstatněné, neboť krajský soud nejenže se dopustil zcela mylného výkladu hmotného práva, ale postupoval navíc i v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů ve věcech mezinárodní ochrany. Kasační stížnost stěžovatele je proto přijatelná.

[22] V rámci meritorního přezkumu pak Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku v mezích v kasační stížnosti uplatněných bodů; přitom však přihlížel i k tomu, zda netrpí předmětný rozsudek vadami, k nimž by byl nucen přihlídnout z úřední povinnosti.

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Ze stěžovatelem vznesených námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Konkrétně stěžovatel uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud odkazuje na již ustálenou judikaturu, z níž se podává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75) nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

[25] Jakkoliv je přezkoumávaný rozsudek v mnohém zkratkovitý a nereaguje zcela adekvátně na veškeré žalobní námitky, nepovažuje jej Nejvyšší správní soud za nepřezkoumatelný. Již v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí.“* V posuzované věci je z napadeného rozsudku zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, z jakého důvodu považoval námitky stěžovatele za liché, a proč se ztotožnil s právním posouzením věci, jak jej provedl žalovaný. Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud připouští, že v některých otázkách by bylo na místě, aby krajský soud vypořádal žalobní námitky podrobněji, lze uzavřít, že tato skutečnost nezakládá nepřezkoumatelnost předmětného rozsudku. První z námitek uplatněných v kasační stížnosti je proto nedůvodná.

[26] Takto tomu však není u zbylých námitek stěžovatele. Po přezkoumání rozsudku krajského soudu i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obě dotčená rozhodnutí trpí totožnou vadou spočívající v chybném právním posouzení azylového příběhu stěžovatele.

[27] V průběhu správního řízení vyplynuly pro posuzovanou věc následující rozhodné skutečnosti. Stěžovatel je osobou bez státní příslušnosti, radí se ke skupině palestinských uprchlíků usazených v Libanonu a vyznává sunnitský směr islámu. Jeho matka je Syřanka. Z těchto důvodů je v Libanonu diskriminován a nemůže zde vést zcela plnohodnotný život. K důvodům pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že se zásadními

problémy se začal potýkat v únoru 2015, kdy byl při návštěvě Sýrie na dobu několika dnů zajat a mučen syrským režimem. Po návratu do Libanonu se o něj začalo zajímat hnutí Hizballáh, které se zapojuje do války v Sýrii, a to na straně tamějších vládních sil. Členové Hizballáhu jej vyhledali na vysoké škole, kde studoval, stěžovateli se nicméně podařilo vymluvit, že má zkoušku, a ze školy utekl. Poté se skrýval u třetích osob. Členové Hizballáhu jej opakovaně hledali doma, dotazovali se na něj otce a mimo jiné odvedli stěžovatelova staršího bratra, o němž nemá od té doby rodina žádné zprávy. Stěžovatel i jeho mladší bratr z Libanonu ze strachu vycestovali a stěžovatel následně požádal na území ČR o udělení mezinárodní ochrany.

[28] Žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí názor, že stěžovatelem uváděné důvody nemohou svědčit pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Pokud se jedná o posuzování podmínek pro udělení azylu, především neshledal, že by byl stěžovatel vystaven pronásledování ze strany státních orgánů či osob, které by bylo možné spojovat s libanonským státním aparátem. Stěžovatel byl násilnému jednání vystaven toliko v Sýrii; ve státě svého trvalého pobytu se pak již s ničím obdobným nesetkal. Žalovaný nespatořoval úzkou souvislost mezi incidentem v Sýrii a následným zájmem členů Hizballáhu o osobu stěžovatele. Přitom zdůraznil, že osoby, které stěžovatele vyhledaly, si s ním chtěly jen promluvit a pravděpodobně o něm tedy pouze chtěly získat další informace. V této souvislosti žalovaný poukázal i na dílčí rozpornosti ve výpovědích stěžovatele. Spojitost žalovaný nespatořoval ani mezi snahou Hizballáhu nalézt stěžovatele a údajným únosem jeho staršího bratra. Obdobným způsobem (zejména s poukazem na absenci jakéhokoli negativního jednání vůči stěžovateli na území Libanonu) žalovaný vyhodnotil i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. V neposlední řadě se žalovaný zabýval i dlouhodobě nepříznivou situací palestinských uprchlíků v Libanonu, kterou však rovněž neshledal azylově relevantní.

[29] Tyto kategorické závěry žalovaného jsou však v rozporu s právní úpravou mezinárodní ochrany a s již ustálenou judikaturou správních soudů a zcela pomíjí specifika, kterými se řízení o udělení mezinárodní ochrany vyznačuje.

[30] Pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je charakteristické, že je v něm správní orgán nezřídka nucen rozhodovat za situace důkazní nouze, neboť zpravidla ani není v možnostech žadatele doložit, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí pronásledování či vážné újmy jiným způsobem, než svojí hodnověrnou výpovědí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 – 64, či ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63). Nelze přitom přehlédnout, že nesprávné rozhodnutí ve věci a případné navrácení žadatele do země původu pro něj může mít nedozírné následky. Z tohoto důvodu se řízení o mezinárodní ochraně vyznačuje i specifickým pohledem na standard důkazního břemene.

[31] Je nesporné, že břemeno tvrzení stíhá v řízení o mezinárodní ochraně samotného žadatele, jehož úspěch ve věci je podmíněn mimo jiné tím, zda tvrdí okolnosti nasvědčující možnému zásahu do jeho lidských práv. Pokud jde ovšem o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen zajistit k žádosti o mezinárodní ochranu veškeré dostupné důkazy a nese odpovědnost za náležitě

zjištění reálií o zemi původu. Nastane-li přitom situace, za níž nelze tvrzení žadatele na základě získaných podkladů potvrdit (ale ani vyvrátit), neznamená to, že by snad tato skutečnost žadatele z možnosti udělení mezinárodní ochrany automaticky diskvalifikovala.

[32] Této problematice již byla v minulosti věnována v rozhodovací činnosti správních soudů nemalá pozornost a existuje k ní proto bohatá a ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, publikovaném pod č. 1095/2007 Sb. NSS, akcentoval, že „[u]vede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.“ V rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, pak dále rozvedl, že „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (obdobně též rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63). Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, je třeba z jeho výpovědi vycházet (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008).

[33] Specifikem azylového řízení je rovněž zásada, že v případě pochybností se postupuje ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, podle něhož „[j]sou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.“

[34] Pokud se jedná o standard důkazního břemene, Nejvyšší správní soud akceptoval pro zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu (tj. pro hodnocení podmínek pro udělení azylu) tzv. test „přiměřené pravděpodobnosti“. Pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu (tj. pro hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany) pak tzv. test „reálného nebezpečí“. Rozborem těchto pojmů se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. „Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (...), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. (...) Reálným nebezpečím nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. (...) Test „reálného

nebezpečí ‘je vůči stěžovateli přísnější než test ,přiměřené pravděpodobnosti‘. Ani test , reálného nebezpečí‘ ale nedosahuje intenzity trestního standardu ,nade vší pochybnost‘.“

[35] V neposlední řadě je nutno zdůraznit, že v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008, Nejvyšší správní soud dovodil, že test přiměřené pravděpodobnosti se uplatní nikoliv pouze v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl. Správní orgán rozhodující v řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy ze svého posuzování nemůže stěžovatelem tvrzené skutečnosti vyloučit kupříkladu pouze proto, že existuje alternativní vysvětlení, které je stejně pravděpodobné jako to, jež předkládá stěžovatel.

[36] Poměřováno shora citovanými judikatorními závěry nemůže rozhodnutí žalovaného obstát. Stěžovatel ve správním řízení popsal své zadržení a mučení v Sýrii a rovněž nesnáze v Libanonu, které spočívaly v tom, že jej kontaktovali členové Hizballáhu, před nimiž se byl nucen skrývat. Reálnost své obavy ilustroval mimo jiné na tom, že ačkoliv se členům Hizballáhu nepodařilo nalézt přímo stěžovatele, unesli jeho staršího bratra. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl schopen tyto události prokázat jiným způsobem než svojí výpovědí, bylo povinností žalovaného opatřit k věci náležité podklady a stěžovatelem sdělené skutečnosti vyhodnotit v kontextu všech shromážděných informací. V případě přetrvávající důkazní nouze pak bylo na místě posoudit zejména věrohodnost výpovědi stěžovatele a pravděpodobnost jím předkládaného výkladu událostí, a to se zřetelem na zásadu, že v pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch stěžovatele.

[37] Žalovaný nicméně k celé věci přistoupil značně zjednodušujícím způsobem a v zásadě se odmítl azylovým příběhem stěžovatele tak, jak jím byl prezentován, podrobněji zabývat. Žalovaný sice připustil stěžovatelem uváděný sled událostí, neshledal však, že by mezi jednotlivými událostmi existovala patřičná souvislost. Veškerá argumentace žalovaného je tak postavená na zpochybňování věrohodnosti výpovědi stěžovatele a bagatelizaci jím uváděných obav, a to pouze na základě ničím nepodložených domněnek. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za zcela nepřipustný. Jak výstižně shrnul Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 20. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2007 – 93, „[s]právní orgán je povinen vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu z roku 2004). Je porušením této zásady, pokud správní orgán opírá rozhodnutí o vlastní hypotézy, v důsledku kterých znevěrohodňuje výpověď žadatele.“

[38] Z tohoto důvodu je třeba zcela odmítnout úvahy žalovaného ohledně neexistence spojitosti mezi zadržením a mučením stěžovatele v Sýrii a následným jednáním členů Hizballáhu na území Libanonu. Stěžovatel souvislost mezi těmito událostmi spatřoval a do značné míry ji též odůvodnil, neboť poukazoval na skutečnost, že hnutí Hizballáh se angažuje ve válce v Sýrii na straně provládních sil, jimiž byl zadržen. Tato tvrzení ostatně nachází oporu i v podkladech shromážděných žalovaným k situaci v zemi původu a rozhodně tedy nebylo možné hypotézu stěžovatele bez dalšího zavrhnout, jak to učinil žalovaný.

[39] Ničím nepodložené je rovněž tvrzení žalovaného, že pokud by členové Hizballáhu považovali osobu stěžovatele za důležitou či pro hnutí nebezpečnou, jistě by se na něj zaměřili dříve než několik měsíců (ve skutečnosti cca 2 měsíce – pozn. soudu) po návratu

do Libanonu. Již poněkud absurdně vyznívají závěry žalovaného, že obavy stěžovatele z členů Hizballáhu byly přehnané, neboť si s ním dotčené osoby chtěly dle jejich vlastních slov pouze promluvit. Žalovaný zcela pomíjí dřívější zkušenost stěžovatele ze Sýrie, kde mělo obdobné jednání vyústit v jeho zadržení (ne-li přímo únos) a následné mučení. Pokud si přitom stěžovatel jednání členů Hizballáhu spojoval s tímto nedávným zážitkem, byly jeho obavy a útek před osobami, které jej hledaly, zcela pochopitelnou reakcí. Stěží lze přitom pouze ze skutečnosti, že dotčené osoby stěžovateli sdělily, že si s ním chtějí „jen promluvit“, dovozovat absenci jakýchkoliv násilných úmyslů z jejich strany. Oprávněnosti stěžovatelových obav nadto nasvědčuje zmizení jeho staršího bratra, jehož měli odvést právě členové Hizballáhu. Pravdivost tohoto tvrzení přitom žalovaný nikterak nezpochybnil. Jeho úvahy ohledně údajné nelogičnosti takového jednání členů Hizballáhu (*„pokud by Hizballáh skutečně unesl staršího bratra žadatele, zcela logicky by poté požadoval vydání či výměnu žadatele za jeho bratra, či se o takové možnosti minimálně zmínil“*) jsou opět čistou spekulací, která nepředstavuje náležitou protiváhu verzi předkládané stěžovatelem a nikterak ji nevyvrací.

[40] Zcela liché jsou i závěry žalovaného (podpořené následně též krajským soudem), že se stěžovatel v Libanonu (tj. v zemi svého trvalého bydliště) dosud nesetkal s žádným násilným jednáním, a proto nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Jak opakovaně zdůrazňoval ve svých podáních i stěžovatel, řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí v Libanonu podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí. Krom toho stěžovatel tvrdil, že již v minulosti mučení podroben byl, a byť se tak stalo v Sýrii, nelze přehlédnout, že stěžovatel tuto událost spojoval s následným postupem členů Hizballáhu vůči jeho osobě v Libanonu. Tuto spojitost přitom žalovaný, jak již bylo uvedeno výše, spolehlivě nevyvrátil. Na tomto místě považuje soud za nezbytné poukázat na čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož *„[s]kutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.“* Pokud by tedy bylo náležitým způsobem (tj. za užití důkazního standardu specifického pro řízení o mezinárodní ochraně) prokázáno, že stěžovatel již v minulosti byl mučení podroben a současně že existuje spojitost mezi tímto incidentem a později projeveným zájmem Hizballáhu o osobu stěžovatele, jevílo by se zcela absurdní odepřít mu ochranu pouze proto, že se odmítl dobrovolně vydat Hizballáhu a opětovně se tak ocitnout v obdobné situaci jako v Sýrii.

[41] Lze tedy shrnout, že žalovaný hodnotil azylový příběh stěžovatele zcela povrchním způsobem, neboť bez jakékoliv opory ve spisovém materiálu výpovědi stěžovatele znevěrohodňoval na základě vlastních ničím nepodložených hypotéz. Povinností žalovaného bylo opatřit v řízení dostatek podkladů a zasadit tvrzení stěžovatele do kontextu získaných informací o zemi původu. Takto se však nestalo, a ačkoliv spisová

dokumentace obsahuje zprávy, které do jisté míry situaci v Libanonu mapují (a to včetně specifického postavení palestinského obyvatelstva v Libanonu a informací o aktivitách hnutí Hizballáh), nenachází takto získané informace zásadní odraz v rozhodnutí žalovaného. Je zcela pochopitelné, že ve shromážděných podkladech nelze nalézt žádné informace týkající se konkrétně osoby stěžovatele. Na jejich základě bylo však minimálně možné usuzovat, nakolik je azylový příběh stěžovatele pravděpodobný, tj. zda se zcela vymyká tamějšímu prostředí, či do něj naopak zapadá. Pokud by přitom ani tyto informace nepostačovaly k potvrzení verze předkládané stěžovatelem, neznamená to bez dalšího, že by z ní nebylo možno vycházet.

[42] Jak již bylo uvedeno, v řízení o mezinárodní ochraně se uplatní pravidlo „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Určité vodítko, jakým způsobem přistupovat k neprokázaným, ale současně nevyvráceným tvrzením žadatele o mezinárodní ochranu poskytuje čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice: *„Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek: a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.“* Nejvyšší správní soud se již zabýval výkladem obsahově obdobného ustanovení předchozí verze kvalifikační směrnice, přičemž akcentoval, že *„[p]okud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet“* (viz rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Tyto závěry nepochybně neztratily nic na své aktuálnosti a uplatní se v plném rozsahu i v posuzované věci, na níž již dopadá nová kvalifikační směrnice.

[43] V daném případě má soud za to, že stěžovatel výše uvedené podmínky splnil. Svoji žádost náležitě odůvodnil a předložil veškeré podklady, které měl k dispozici. S podáním žádosti neotálel a vše nasvědčuje tomu, že na její podání pomýšlel již v době, kdy opouštěl Libanon. Ve správním řízení pak rovněž nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly celkovou hodnověrnost stěžovatele. Pokud se jedná o rozpory v jeho výpovědích, na něž svorně poukazovali žalovaný i krajský soud, nepovažuje je Nejvyšší správní soud za natolik zásadního rázu, aby oslabovaly věrohodnost jeho azylového příběhu. Jedná se spíše o marginální nesrovnalosti, které mohly být způsobeny nejrozličnějšími faktory. Jestliže stěžovatel kupříkladu nejprve uváděl, že byl v Sýrii zadržen tamějším režimem a následně při doplňujícím pohovoru dne 9. 2. 2016 sdělil, že se jednalo o členy Hizballáhu, nejedná se nezbytně o zásadní rozpor. Z výpovědi stěžovatele ostatně vyplynulo, že jelikož hnutí Hizballáh spolupracuje se syrským režimem, nespatřuje mezi tím stěžovatel zásadní rozdíl. Ostatně je třeba mít na zřeteli, že totožnost únosců, respektive jejich příslušnost k určité skupině si stěžovatel spíše domýšlel z jejich jednání, neboť tito mu žádné obdobné informace pochopitelně neposkytli. Za spíše podružné soud považuje i dílčí rozpory ohledně návštěv členů Hizballáhu v domácnosti stěžovatele. Rozhodující je, že těžiště výpovědi stěžovatele zůstalo po celou dobu správního řízení

neměnné a jeho azylový příběh je zcela vnitřně konzistentní. Za těchto okolností nebylo možné bez dalšího dovodit, že stěžovateli v Libanonu nehrozí nebezpečí pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[44] Nejvyšší správní soud je dále nucen konstatovat, že vady vykazuje i právní hodnocení naplnění dalších podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí mimo jiné žádným způsobem nezabýval tím, zda lze hnutí Hizballáh považovat za původce pronásledování. Z ustálené judikatury správních soudů přitom vyplývá, že původcem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona nemusí být pouze stát, ale může se jednat také o jiné subjekty, mimo jiné i zcela soukromé osoby. V takovém případě je nezbytné zkoumat, nakolik jsou státní orgány, potažmo jiní poskytovatelé ochrany schopni zajistit účinnou ochranu proti takovému jednání (srv. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101, a ze dne 21. 4. 2009, č. j. 2 Azs 13/2009-60), což ostatně přímo vyplývá i z čl. 6-7 kvalifikační směrnice. Těmito otázkami se však žalovaný ani krajský soud vůbec nezabývali.

[45] V neposlední řadě žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí z předpokladu, že neexistuje žádný azylově relevantní důvod stěžovatelem tvrzeného pronásledování. Tuto myšlenku přijal a dále rozvinul i krajský soud, který mimo jiné uvedl, že stěžovatel nebyl ve správním řízení schopen pojmenovat důvod, pro nějž jej měli členové Hizballáhu pronásledovat. Možný motiv pronásledování (náboženský, národnostní, na základě přisuzovaného politického přesvědčení) pak stěžovatel poprvé označil až v žalobě. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že břemeno tvrzení sice pochopitelně tíží žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Současně je nicméně povinností správního orgánu zjistit náležitým způsobem skutkový stav. Pokud tedy v průběhu správního řízení vyjdou najevo některé okolnosti nasvědčující existenci azylově relevantního motivu pronásledování, je správní orgán povinen vzít jej v potaz.

[46] V posuzované věci nelze pominout, že stěžovatel náleží ke značně zranitelné skupině obyvatel. Je osobou palestinského původu, bez státní příslušnosti, vyznáním sunnita. Ze zpráv o situaci v Libanonu založených ve správním spise přitom vyplývá, že palestinští uprchlíci (respektive jejich potomci) nejsou vnímáni jako plnohodnotní členové libanonské společnosti, často jsou vystavováni ústrkům a diskriminaci ze strany státních orgánů i zbylé části obyvatelstva. Jakkoliv se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s žalovaným v tom směru, že tyto skutečnosti samy o sobě pro udělení mezinárodní ochrany nesvědčí (to tím spíše, že stěžovatel vedl v minulosti na poměry palestinských uprchlíků spíše nadstandardně kvalitní život, tj. nežil v uprchlickém táboře, studoval vysokou školu apod.), nelze přehlédnout, že jeho situace se radikálně změnila. Pokud by se prokázalo, že na něj skutečně upřelo svou pozornost šiitské hnutí Hizballáh (který je mnohými státy označován za teroristickou organizaci), mohla by jeho národnost či náboženské vyznání představovat významný faktor. V neposlední řadě stěžovatel naznačoval, že důvodem jeho zadržení v Sýrii byla domněnka, že se zapojil do bojů na straně protivládních sil. I tato skutečnost, tj. zastávání opačných politických názorů než hnutí Hizballáh by tak mohla být důvodem pro pronásledování stěžovatele. Přitom je zcela nerozhodné, zda stěžovatel takové politické názory reálně zastává či nikoliv, neboť jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, pro účely udělení azylu je

podstatné, zda je politické přesvědčení či jiný azylově relevantní důvod žadateli připisován ze strany původců pronásledování.

[47] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že nikterak nepředjímá výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, není nicméně přípustné, aby se žalovaný zcela odmítl důvody pronásledování zabývat pouze proto, že stěžovatel není schopen motivy členů Hizballáhu zcela pojmenovat, respektive že nerozumí tomu, proč na něj zaměřili svou pozornost. Nicméně i kdyby se ukázalo, že jednání dotčených osob není vedeno žádným z azylově relevantních důvodů, zbývá posoudit, zda nemohou stěžovatelem uváděné skutečnosti svědčit pro udělení nižší z forem mezinárodní ochrany, tj. doplňkové ochrany. Rozhodnutí žalovaného i v té části, která se věnuje právě posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, trpí závažnými deficity, a platí pro ni v zásadě vše výše uvedené.

[48] Lze tedy uzavřít, že kasační námitky, jimiž stěžovatel vytýkal žalovanému a krajskému soudu chybné právní posouzení věci a nerespektování dřívější judikatury správních soudů, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako důvodné. Stěžovateli pak lze přisvědčit i v tom ohledu, že žalovaný nevyložil azylový příběh stěžovatele v kontextu zpráv o situaci v zemi původu, čímž zatížil svůj postup vadou nezákonnosti.

[49] K poslední námitce stěžovatele, týkající se nepořízení překladů jím doložených podkladů řízení, uvádí soud následující. Jak v této souvislosti správně dovodil již krajský soud, není nezbytné trvat na tom, aby žalovaný za všech okolností pořizoval překlady cizojazyčných dokumentů. Takový postup by byl ostatně v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Pokud tedy žalovaný považoval provedení překladu za nadbytečné, neboť skutečnosti, které měly prokazovat (totožnost a původ stěžovatele apod.), považoval za nesporné, nelze na jeho postupu shledat nic protiprávního.

V. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup dány důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[51] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly.

[52] Zástupcem stěžovatele byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 4. 2016, č. j. 32 Az 14/2016 - 17, ustanoven Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem advokátem se sídlem Oveňská 78/33, Praha 7. Zastupování dále trvá i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce hradí stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náleží advokátovi za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč. K této částce je podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky dále třeba připočíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupci stěžovatele náleží odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání, resp. doplnění kasační stížnosti). Soud nepřiznal stěžovateli odměnu za repliku ze dne 23. 8. 2017, neboť neobsahovala žádnou novou argumentaci. Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH, byla odměna za zastupování dále navýšena o částku odpovídající této dani. Celkově proto zástupci stěžovatele náleží odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč. O odměně za zastupování v řízení o žalobě rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 2. 6. 2017, č. j. 32 Az 14/2016 – 72, které zůstává i nadále v platnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu